

D. Sam Abrams, El Mundo, dimarts, 10 juny de 2008

Internet com a suport o recurs de la literatura té possibilitats infinites que hem de saludar amb entusiasme i no tancar-nos en el misoneisme o por a la novetat. Ara bé, al mateix temps, hem de ser plenament conscients dels perills de la xarxa, que em sembla que són principalment dos: una immediatesa excessiva que pot persuadir-nos a donar a conèixer textos inacabats i una absolutament falsa exigència de la presència sovintejada de l'autor que genera una fictícia necessitat de crear textos constantment. La xarxa és plena de textos indignes i sobrers, que tenen la pretensió de ser literatura.

Sortosament, aquest no és gens el cas del nou recull del poeta valencià Josep Porcar, *Els estius*, bellament editat i penjat a la xarxa des del mes de febrer i que es pot descarregar fàcilment a través del blog de l'autor, Salms, que trobaran a www.porcar.net. Els estius és un poemari fet i dret que hauria de ser l'orgull de qualsevol editor en qualsevol mitjà.

I aquest és el problema. Porcar ha decidit autoeditar-se el llibre perquè s'ha cansat d'arrossegar-se pels premis amb la filosofia del «si no guanyes no publiques» i s'ha atipat del joc del tràfic d'influències i de l'agonia del món de l'edició de poesia. Aquest gest podria induir algú a pensar que el llibre de Porcar és un subproducte líric i que la seva actitud correspon a la típica situació de si la guineu no les pot haver diu que són verdes. I res més lluny de la veritat en el cas que ens ocupa. Els estius és un sòlid i completíssim poemari de més d'una quarantena de composicions que estan repartides, amb ordre, en quatre seccions ben definides. El títol i el punt de partida del llibre procedeixen d'uns versos de Salvador Espriu que fan «Al meu record arriben olors de mar vetllada per clars estius. Perdura en els meus dits la rosa que vaig collir. I als llavis, oratge, foc, paraules esdevingudes cendres». El llibre intenta copsar i fixar els moments de la percepció de la bellesa de la vida i de la felicitat humana, salvant-los de la devastació segura i implacable del pas del temps. Al bell mig d'aquest procés el poeta s'adona que la bellesa i la felicitat no existeixen com a béns aïllats perquè la mateixa consciència que ens els fa percebre és l'agent que també ens mostra la cara més dura i hostil de la vida. I a partir d'aquí el poeta s'adona també que la bellesa i la felicitat mai són completes perquè nosaltres mateixos som éssers escindits, part diví, part infernal com sabia i predicava el visionari William Blake. Com a conseqüència, Els estius, és un llibre serè, líric, bell, per un costat, i realista, brutal i dramàtic, de l'altre. L'autor ha llogat una casa d'estiu per fugir de la ciutat i gaudir de l'estiu en pau però troba, com Kavafis o Hardy, que no hi ha fugida possible perquè la vida és exactament la mateixa arreu.

Des de La culpa (2008) que Porcar no havia publicat un llibre. Amb Els estius la seva poesia i la poesia a la xarxa fan un salt qualitatiu.